

A széthasadt világ

írta: Bakti Viktor

A füves lankán ücsörögött a fiú, és unottan játszadozott a kavicsokkal. Szép idő volt, leszámítva a kék égen rohanó felhőfoszlányokat. Csupán valahol a déli hegyek fölött borult feketébe az égbolt, és vadul csapkodtak a villámok. Hatalmas erők munkálkodtak ott.

– Hányszor mondjam még, hogy nem érdekel az ostoba uralmi játékok? – válaszolt anyjának, miközben lassan potyogtatta maga elé a köveket. *Kopp, kopp.* – A hatalmam csakis az enyém, nem fogom áruba bocsátani, mint ti.

– Liridon, ez az örökséged, ez a kötelességed! – Anyja, a növények úrnője, dühödten állt előtte. A testéből sarjadó levéltakaró fenyegetően susogott, karjain élénk színű, illatos virágok nyíltak. Vádló hangjába megvetés keveredett. A fiú türelmetlenül sóhajtott, majd Silexidis mester felé pillantott. A gólemisten megvonta masszív kővállát, inkább kimaradt a családi perpatvarból.

– Lásd atyádat! – folytatta az úrnő. – Volt egy álma, és rengeteg munkájába került, hogy megvalósítsa mindazt, amit elért. A mi családunk a legnagyobb szövetség. Atyád eredményei vittek minket eddig legközelebb az egységes világhoz.

Liridon felnevetett, mire anyja arca még éktelenebb dühöt tükrözött.

– Ugyan, ne állítsd be őt ilyen önzetlennek! Két istent győzött már le. Magába olvasztotta őket és a hatalmukat.

– Atyád sikeres kereskedelmi kapcsolatokat alakított ki más *szilánkvilágokkal*, és szövetségeseket is szerzett. Lásd a déli égboltot, éppen most olvasztunk újabb szilánkot a Család világába. Walharon és a Viharok Úrnője agresszívan reagált az ajánlatunkra annak idején, atyádnak nem volt más lehetősége.

– Odaadhatta volna a saját hatalmát is, de nem. Atyám is csak uralomra tör, ő akar lenni az egyesített világ főistene.

– Pimasz kölyök! – üvöltött az anyja. – Hiba volt hatalmunk egy darabkáját a te megteremtésedbe ölni. Sose fogod véghezvinni a kötelességedet. Még Moira is többet ér nálad. Ő legalább a küldetését végzi.

A növények úrnője dühödten elviharzott a közeli erdők felé. Liridon sóhajtott, majd megrázta a fejét.

– Ne vedd a szívedre, ifiúr! – recsegte Silexidis, miközben közelebb dübörgött. – Megbékél majd, mint mindig, bár a kötelességedet illetően igaza van.

– Te miért csatlakoztál a Családhoz, mester? Odaadtad a világot, és így a hatalmadat. Mit nyertél ezzel?

– Az én szférámba a kövek és vulkánok tartoznak. – Silexidis egy darab gránitot emelt fel a földről, majd jóízűen rágcsálni kezdte. – Hiába teremtettem a világomra vadregényes tájakat, élettelen szikla volt csupán. Most, a Család szilánkvilágán is én uralkodom a kövek fölött. Jobb ez, mintha egy erősebb isten magába olvasztana.

– És nem bánod, hogy az erődöt egy világ megalkotásába ölted bele?

Silexidis hegyomláshoz hasonló hangokat hallatott. Nevetett.

– Fiatal vagy még. Nézd csak! – mutatott a távolba. Túl az erdőkön egy végvár látszott, a világ halandó kultúrájának egy bástyája. – A kövem itt már nagyobb célokat szolgál. Mi értelme az önző hatalomnak?

– Nem is ismerem még a hatalmam. – Liridon szeme elé emelte az egyik, enyhén derengő követ. – Az utak istene volnék, de Családföldjén sose tudtam még kipróbálni a képességeimet. Ezeket kaptam örökségként.

– A világod megalkotásához szükséges sarokkövek, ifiúr.

– Miért jön mindenki ezzel? Nem fogok szilánkot alkotni, hogy azzal kereskedjenek, hogy megtámadják, beolvasszák, elpusztítsák. Nem leszek a hatalmi játék része. A magam ura vagyok! Ezeknek a vackoknak pedig semmi hasznuk! – Liridon dühödten felpattant, és a távolba hajította a követ.

– Ifiúr! – képedt el Silexidis, majd az eltűnő kő után nézett.

Liridon visszarokadt ültébe.

– Hiányzik a kedvesem. – Arcát az öklein támasztotta meg.

– Jó látni, hogy van, ami foglalkoztat. – Silexidis kőajkai mintha mosolyra húzódtak volna.

– Folyton Moirára gondolok. Már nagyon régen távozott. Nem tudod, hol lehet, mester?

– Néha másra is oda kellene figyelned magadon kívül, ifiúr. – Silexidis lemondóan megrázta a fejét. Vaskos nyaka ropogott. – Hisz említette neked is, küldetését a Lunarison kezdte – mutatott a kőisten az északi égbolt alján meghúzódó hold felé.

Az ifjú isten elmerengve nézte a távolban a szitakötőszárnyú szépségek tömegét, Lunaris halandóit, amint csóvát alkotva lebegnek az égitest mögött. Csak néhányan szárnyaltak kedvükre a sima holdfelszín fölött.

– Mindig ezt csinálják?

A mellette álló Héné szomorúan lehajtotta a fejét. A fiúnál magasabb istennő testét finom, fehér selymek borították, ezüst haja lobogott. Liridont kezdte frusztrálni a nő levertsége.

– A szépségek alig nyugodhatnak. Életük abból áll, hogy Lunarist irányítják keltében, nyugtában, neki ne szálljon valamely szilánkvilágnak. Én már nem vagyok képes rá, felhasználtam a hatalmamot a szilánk megalkotásakor. Ha létrejönne az egységes, harmonikus világ, akörül keringhetne, és a szépségek is kiélvezhetnék az életet.

– Ó, hát ily fontos ez az egyesítés?

– Ne légy naiv, fiú! – sóhajtott a nő, miközben holdszemével a szépségek ezreit nézte. – Eonokkal ezelőtt megtörtént a visszafordíthatatlan hiba. Együttes erővel megalkothattuk volna a világot, de mindenki a saját elképzelését akarta érvényesíteni, nem jutottunk konszenzusra. És lám, most rengeteg szilánkvilág lebeg a Mindenségben, mindegyik hibádzik valahol, és rohan az elkerülhetetlen pusztulás felé.

– Hát... – Liridon némileg zavarban volt. – Hamarosan biztosan megalkusznak, aki nem, azt atyám leigázza.

– Megalkudni, ugyan. – A nő hangja remegett. – Ki alkudna meg Malgham és a Lelkek Ura szövetségével? Ki győzné le Breizghartot, a Harcok Istenét? Az istenek gyarlósága lesz a végzetük. Nincs remény...

A nő becsukta a szemét, sápadt arcán könnycseppek gördültek le.

Liridont nem érdekelte a világok egyesítésének hatalmi harca. Őt lepte meg legjobban, hogy szíve majd megszakad Héné láttán. Odalépett, és finoman a tenyerébe helyezte egyik kapukövét. A nő kinyitotta nedves szemét, és szomorkásan elmosolyodott.

– Ez az én ajándékom neked. Jelképezze a reményt, hogy boldognak fogjuk látni a szépségeket.

– Köszönöm, Liridon.

– Járt itt mostanában Moira? – váltott témát.

– Ó, igen! A szépségeknek tanított valamit, amit ő úgy nevezett: A Nyelv.

Á, igen! – Liridonnak eszébe jutott. Moira, a megértés istennője régóta dolgozott azon, hogy kifejlessze A Nyelvet, ami különbözött az istenek beszédétől.

– És hova ment innen?

– Tetochan, a tudás világa volt a következő úti célja.

Miközben a Mindenség úrjének porfelhőin repült át Liridon, elképedve meredt Tetochanra. A szilánkvilág egy fém vázszerkezet befejezetlen geoidjára épült. A geoid északi féltekéjét már tengerek, kontinensek, hegységek és sivatagok borították. Üres belsejének középpontjában egy lilán fénylő gömb pulzált, amelyet a gigantikus vázszerkezetből benyúló fémgerendák tartottak.

A fiú úgy emlékezett, a világ korábban csak egy talpalatnyi földterület volt. Tudta, hogy nagyon sok isten nem fedi fel magát a halandók előtt, ilyen vagy olyan oknál fogva, ahogy Erudicus sem. Így a cognik, a Tetochan halandói számára elérhetetlen Istenek Fennsíkjára felé indult. Vörös lombú fák és rozsdaszín levélszőnyeg színesítette az aransárga tájat. A langyos szellő lágyan cirógatta bőrét, és őszillatot hozott. Egy távoli völgyben magasodtak a cognik városának önjáró tornyai és védőkupolái.

Körülpillantott, de senkit nem látott. A közelben lévő kisebb sziklaoromhoz lépett, amely előtt néhány alacsony oszlop állt. Kinyújtotta a kezét, majd koncentrált. Ekkor egy villanással Erudicus jelent meg mellette. A vékony testű isten aranszínű, lemezelt technoruhát viselt. Kopasz fejről apró, fekete szemek tucatja meredt Liridonra.

– Ne is próbáld! – mondta békésen. – Tetochanon nem működnek az ilyen képességeid.

– De miért? – csapta karját elégedetlenül az oldalához Liridon.

– Mert az általam alkotott természeti törvényeknek ellent mond, hogy világok közti átjárókat nyiss.

Áhá, tehát ez volna a hatalmam!

– És hol tudnám kipróbálni az erőmet?

– Minden isten tart a természeti törvényeik megbontásától, a külső inváziótól – rázta meg a fejét lassan Erudicus. – De ha alkotsz egy sajátot...

– És ugyan hova tudnék kaput nyitni? – türelmetlenkedett a fiú. – Épp az imént említetted, minden isten védi a világát.

– Csak a saját szilánkvilágukon belül tudják a hatalmat korlátozni. Ha a valóságukat a *másik oldalról* hasítod fel, az ellen nem tehetnek semmit.

– Ez ördögi kör – legyintett Liridon. – Ha nem alkotok világot, nem tudom hol használni a képességeimet, ha alkotok, abban kimerül a hatalmam.

– Malgham és a Lelkek Ura együtt alkották meg Árnýékföldet, amely egy isten erejének megfelelő hatalomból készült. Mindketten megtartották erejük felét, így képesek utaztatni a sápadtak légióit a szilánkvilágok között, és támogatni őket az inváziók alkalmával.

Liridon nyelt egyet.

– A te világod is fele erőből készült?

– Nem. Az istenek hatalma és a Mindenség energiája állandó. Együttes hatalommal, az összes energiából egyetlen teljes világot tudunk volna alkotni, de így annak csupán a proporcionális szilánkjait. Én egy kicsi szilánkot teremtettem a cogniknak, rengeteg ásványkincssel. Maguktól fejlődnek – mérnökök, orvosok, tanítók lettek –, és ma már a saját világukat építik. Láthattad a planetiumféméből készült bolygóvázat, közepén a gravitációs motorral. Mindez az ő érdemük. Nem is mutakozom előttük, hiszen az istenekkel való szembesülés vallásos barbarizmusba taszítaná őket, mint Breizghart vasbogarait.

– És Moira?

– Míg itt tanított, megkértem, hogy ne fedje fel magát. Bár távozása óta a cognik a kilétén törik a fejüket.

Liridon elővette apró kavicsait, majd egyet Erudicusnak adott.

– Szerinted ez mi lehet?

– A hatalmadhoz lehet köze – morfondírozott Erudicus, majd az egyik oszlopállványra helyezte. – Ha itt hagyod, megvizsgálom.

Liridon bólintott, de már újra Tetochant csodálta.

– A világod *tökéletes*.

– Nem éppen – szomorodott el Erudicus. – Gyere velem!

Együtt suhantak körbe a bolygón, egészen a befejezetlen geoidvázpólusig. Liridon látta, hogy a fém belsejéből itt-ott testes bogarak rajzanak elő, másznak fel a vázon és lyukacsosra rágják azt.

– Fémevő rovarok fejlődtek ki a planetiumban. Aláaknázzák a cognik évszázados munkáját, és gyakorta meg is támadják őket. A cognikból azonban hiányzik mindennemű agresszió, maguktól sosem fogják megtanulni, hogyan kell elpusztítani a bogarakat.

Liridon sóhajtott egyet.

Hiszen ez is csupán szilánk.

– Héné szerint semmi remény nincs az egyesítésre.

– Arra talán nincs – mosolyodott el újra Erudicus. – De lásd csak a cognikat! Néha az ifjú elmék olyan megoldást találnak a problémákra, amelyekre az öregek nem is gondolnának.

Liridon, miért veszed a válladra mindenki baját? A célod a legfontosabb.

– Moira merre távozott?

Félve közelítette meg az éles fémkorong alakú világot, amelyen pengék erdei és hegységei türemkedtek fenyegetően, minden irányba. Liridon először el sem akarta hinni, hogy Moira idejött. Gombóc akadt a torkában, testét hideg rázta. Rettentően féltette kedvesét,

hisz Breizghart vadságáról legendák szóltak. Tudta, a harcisten egyetlen megoldása a világok egyesítésének problémájára az, hogy mindent leigáz.

Egy völgyben ereszkedett le, ahol borotvaéles pengék vetettek rá árnyat. Zajt hallott a közelből, óvatosan odalopódzott, és néhány fémnyúlvány mögül kilesett.

Breizghart két lábon járó, acélkitinpáncélos vasbogarainak táborát látta ott. Liridon háta megborzongott, ahogy belegondolt, hogy az erős csáprágóik, vaskos bárdjaik és lándzsáik mit tudnának művelni más halandókkal. Némi hallgatóság után meglepetten vette észre, hogy szájszervük kattogásával Moira Nyelvét beszélik.

Ez a lány zseniális! Még Breizghartot is sikerült meggyőznie, A Nyelvet pedig minden halandó faj képes beszélni. De miért tanította ezeket a barbár lényeket?

Második pillantásra feltűnt neki, hogy néhány kisebb egyed a földön heverő társaikat gondozza. Azoknak a testén rozsdaszerű foltok ütözködtek ki, mintha valami belülről marná őket. A kihallgatott beszélgetésük alapján, a harcosok is aggódtak.

Liridon előbújt a fedezékből, majd odasietett. Azonnal fegyvert szegeztek rá, de ő nem vett tudomást a fenyegetésről.

– A társaitok betegek! – lépett oda az egyik szenvedőhöz. – Gyógyszerre volna szükségetek.

A vasbogarak értetlenül meredtek rá.

– Gyógy... szerre? – kattogta az egyik harcos.

Liridon megrázta a fejét, majd leguggolt a lény mellé. Az ízelt karjával megszorította a kezét. Hideg volt.

– Mi a neved?

– Ka'th-ien – válaszolt a lény gyengén. Liridon arcán együttérzés tükröződött.

Odaadta neki az egyik követ.

– Ez segít meggyógyulni. – A lény szorosan fonta karjának ízeit a kavics köré.

Ekkor ijedten ugrott egyet a fiú, ahogy hangos dörrenéssel zuhant mögé valami. Liridon megfordult, majd ijedten hátrálni kezdett Breizghart, az acélpengéktől és éles korongoktól csillogó testű harcisten elől. A vasbogarak áhítatosan a földre kuporodtak.

– Gyere ide, te nyeszlett szőke! Ízekre nyeslek és magamba olvasztalak! – üvöltötte.

– A teremtményeid haldokolnak! – hátrált Liridon, miközben megadóan emelte maga elé a kezét. – Árudd el, merre távozott Moira?

– A hatalmad az enyém! – süvöltötte Breizghart, majd előrevetődött és pengekarjával Liridonra csapott. Az ifjú isten azonban időben elrugaszkodott, és süvített is az égbe, a legközelebbi világ felé.

Leviatán egy hatalmas, szilánkvilág-méretű csigához hasonlított. A Mindenségben lebegett csavart házával, amelyből csillag alakban tüskés nyúlványok meredtek ki. Már jó ideje összeolvadt Cean tengervilágával. Liridon a gigászi lény szájszervén keresztül jutott be, majd egy lassan hömpölygő folyón csordogált beljebb. A fiú tudta, hogy Leviatán maga az isten, aki saját testét is felhasználta világának megteremtéséhez.

Kilépve a folyóból Leviatán szárazulatára érkezett. A levegő meleg és párás volt, mindenhol a legkülönbözőbb állathangok szűrődtek: csivitelés, kuvikolás, dörmögés,

bögés, és még ezernyi mástól zengtek a hatalmas szervcsarnokok. Hosszúkás, síkos testek kúsztak el a lába közt, az organikus falakon érinde lüktettek, apró, szőrös lények iszkoltak. A mennyezetről nedvesség csöpögött Liridon bőrére.

Végül egy hatalmas belső tenger partjára érkezett. Leült egy vízésés tetejénél, és elmerengve bámulta a horizontot, a levegőben szárnyaló madarakat. A lábánál kavicsokat talált, amelyeket egyhangúan dobált a vízbe, mígnem a kezébe került egyik kapuköve. Felállt, majd elhajította a távolba, végül eszelősen felnevetett.

– Látod, anyám? – kiáltotta bele a végtelenbe. – Szórom a hatalmamot, amerre csak járok. Ez a te haszontalan fiad, szégyenkezz hát!

– Tiszteld anyádat, fiú! – zengett a mindenség váratlanul Liridon körül. Maga Leviatán szólt. Finom, bátorító felhangok keveredtek mély hangjába. Az állatokat nem zavarta meg a mindenütt visszhangzó beszéd. – Nélküle ez a hely sem lehetne ilyen.

– Én azt hittem, a világod megtalálta a harmóniát, Ceannel összekapcsolódva.

Egy csapat vörös szőrű, hosszú nyakú és farkú rágsáló figyelte Liridont.

– Sajnos korántsem – válaszolt Leviatán. – Flóra híján kihalófélben vannak a növényevőim, a ragadozók pedig lassan egymást kell, hogy vadásszák. Édesanyádtól kaptam eddig a növényeket, de még nem ajánlotta fel atyád, hogy olvasszuk össze világainkat. Én pedig rettegek Breizgharttól és az Árnyékföldi szövetségtől, a lényeim nem tudják megvédeni magukat.

– Van remény?

– Csak a teljes egyesülés a kiút, ifjú Liridon, a félmegoldások csak némi haladékot adnak. Az isteneknek észhez kell térniük, különben minden elvész. Az idő pedig kevés.

– Moira nemrégiben itt járt – folytatta a fiú.

– Valóban, de elrabolták.

Liridonnak nagyot dobbant a szíve.

– Kicsoda?

– Zechary, a cselszövészek istene.

Zechary? – rohantak a gondolatok Liridon fejében, miközben keresztülszelte a Mindenséget. – Senki nem tud róla semmit az istenek szétszakadása óta. Se szövetségek, se támadások. Állítólag a világa is jelentéktelen. Mit akarhat akkor?

Elérte végül a cselszövészek istenének szilánkját. Furcsa egy világ volt: vörös homokkőből gyúrt labirintus lebegett az ürességben. Liridon egyből észrevette, hogy a szilánk befejezetlen. Szélei foszlottak, a kő homokká omlott, majd energiává alakulva szóródott szét a Mindenségben. Zechary megőrizte hatalmának egy részét. Egyetlen élőlényt sem látott a furcsa szilánkon. Mi értelme egy világnak halandók nélkül?

Közelebb suhanva észrevette, hogy a világ peremén egy magasba emelkedő oszlopon gubbaszt maga az isten. Fekete, csuklyás köpönyegbe burkolódzott, amely alól csak sápadt keze látszott ki. Liridon, dühében azonnal Zecharyhoz repült, hogy kérdőre vonja, de ahogy az oszlop magasságába ereszkedett, váratlanul zuhanni kezdett. A szilánkvilág tömegvonzása lerántotta őt. Megrémült, nem szokta meg, hogy még legalapvetőbb isteni képességeit is korlátozzák. A labirintus talajára zuhant.

– Az én világomban egyetlen idegen isten sem repkedhet kedvére – vetette oda Zachery, majd lassan mellé ereszkedett.

Hát persze, hisz megőrizte hatalma egy részét.

– Különben mi értelme volna a labirintusnak, nem igaz?

Liridon felállt, majd dühödten nézett a mellé érkező csuklyás alakra.

– Hol van Moira?

– A labirintus végében, ifjú.

– Miért?

Zachery nem válaszolt, csak némán visszaemelkedett az oszlopra. Liridion hiába üvöltözött neki, végül kénytelen-kelletlen nekivágott az útvesztőnek.

Jó ideig követte a folyosók kanyarulatait, sokszor zsákutcákba futott, és vissza kellett követnie saját lépteit, hogy másik utat keressen. A labirintus üresen és magányosan kongott. Magában dühöngött, de a Moira iránt érzett szerelme erősebb volt, mintsem hogy meghátráljon. Egy ideje már az egyetlen lehetséges úton haladt, mikor újra zsákutcába érkezett. A folyosót lezáró falon azonban egy fejnyi ablak tátongott. Átnézett rajta, és a továbbvezető utat látta. Tehetetlenségében dühödten öklözött a falba.

– Ez nem fair! – üvöltötte.

– Miért? – hallatszott mögüle Zachery hangja.

Liridon megpördült.

– Mert halandóként botorkálok, és leküzdhetetlen akadályokat állítasz elém!

– Tévedsz, ifjú – Zachery felnevetett. – Csupán repülni vagy képtelen. Az én világomban él a hatalmad!

Liridon elővett egy kapukövet, majd nézegetni kezdte.

– Milyen kár, hogy majd mindet elszórtam más világokban – mondta frusztráltan.

– Ez a szerencséd! Hiszen átjárót csak azokba a világokba tudsz nyitni, ahol a kapuköveid vannak.

Liridon szeme elkerekedett. Rádöbbsent, mit kell tennie. Nyitott tenyeréből egy fénycsóva csapott a mellette lévő falrészbe. Egy átjáró nyílt rajta recsegve-ropogva, amin keresztül a Család világának füves lankái látszódtak.

– Elképesztő – suttogta, majd a falon lévő ablakhoz lépett és azon is átlótt egy fénycsóvát. A folyosó elzárt, másik végében egy újabb kapu nyílt, ugyanoda. Csak lépett néhányat az otthonvilágán keresztül, és máris továbbjutott a labirintusban.

Zachery megint eltűnt, Liridon pedig megújult erővel haladt tovább. Az útvesztő további részében egyre többször szorult a hatalmára, és egyre magabiztosabban használta azt. Egy tűzverem került elé. Liridon az oldalfalra nyitott egy kaput, ahonnan Leviatán tengerének a vize csapott be a hullámveréssel. Eloltotta a lángokat, így a fiú könnyedén átúszhatott az akadályon. Másutt nehéz kövek zárták el a folyosót, de Tetochan planetiumvázának belső oldalába nyíló kapunak köszönhetően, a gravitációs mag könnyedén kirángatta a rögzítetlen köveket Liridon útjából. Ő is csupán a fal kiszögelléseibe kapaszkodva tudott továbbhaladni a kapu előtt. Később sűrű füst akadályozta. A Lunarisra nyitott kapun keresztül, szépségek százainak szárnycsapásával oszlatta el azt. Képességeinek felfedezése örömmel töltötte el. Előre tört, és egyre leleményesebben használta fel más istenek világait.

Végül befordult egy sarkon, és megpillantotta Moirát. A lány még gyönyörűbbnek tűnt, mint ahogy emlékezett rá. Mosoly jelent meg bájos arcán. Hollófekete haja és a teleírt

pergamenekből álló ruhája lobogott, amint érkező kedveséhez rohant, hogy megölelje és megcsókolja őt.

– Büszke vagyok rád, kedvesem! – súgta Liridon fülébe. – Elérted az első célod, amit kitűztél magad elé.

– Te itt... – értetlenkedett volna a fiú, de a lány szájára tapasztotta az ujját, majd az ajkát.

Ölelték és simogatták egymást.

Majd szeretkeztek.

Liridon arra ébredt, hogy Moira már felöltötte pergamenruháját.

– Meddig aludtunk? – kérdezte a fiú, miközben feltápáskodott a labirintus talajáról. Még mezítelen volt.

– Éppen elég ideig, hogy láthasd munkád gyümölcsét – válaszolt a lány talányosan, majd segített kedvesének felöltözni.

– De hát itt vagy!

– Ó, nem én. Gyere csak! – megragadta az ifjú kezét és elindultak vissza a labirintus folyosóin.

Liridon elámult.

A labirintus többé nem kongott üresen. Halandókkal volt teli.

Látott cognikat, amint éppen egy kisebb, lilán pulzáló gravitációs motort adtak át szépségek egy csoportjának. Továbbstálva észrevette a földön heverő Ka'th-ient, amint vasbogarak gyanakvó tekintetének kereszttüzeiben néhány cogni kenőccsel kenegeti a „rozsdafoltjait”. Még távolabb a harcos fémrovarok fegyvereket adtak, és támadási technikákat mutattak Tetochan népének. Itt családföldi lovagok etettek leviatáni száuruszokat növényekkel, ott tengeri mélynépek folyókat alakítottak ki otthonuk átjáróitól más világok felé. És mindannyian egyetlen módon értették meg egymást: A Nyelvvel.

Liridonnak csak most jutott eszébe: túlságosan rohant kedveséhez, mintsem hogy az átjárók bezárásával bíbelődjön.

– Te és Zachery elterveztétek ezt! – hebegte Liridon dermedten. – Felhasználtatok engem.

– Te voltál az egyetlen, akinek a hatalma összeköthette a világokat, kedvesem. De ismerlek, soha nem keveredtél volna bele az istenek játszmájába önszántadból.

– Dühöseksz leszek!

– Itt volt az ideje kivenni a kezükből az irányítást. A halandók immár a saját sorsuknak a kovácsai...

Valahonnan csatazaj hallatszott. Nyilvánvalóan a vasbogarak összetűzésbe kerültek valamelyik néppel.

– ...még ha ez konfliktussal jár is – biggyesztette le az ajkát Moira. – Szükségszerű.

– Mindez nem elég – rázta meg a fejét Liridon. – Leviatán megmondta, csak a világok teljes egyesítése jelent igazi megoldást.

– Valóban – mosolyodott el a lány, majd kedveséhez simult. – Erudicus szerint az ifjabb elmék minden akadályt áthághatnak. Mi megtettük az első lépéseket.

Megfogta a fiú tenyerét, majd tulajdon hasára simította.
– Lesz, aki megteszi a következőt.